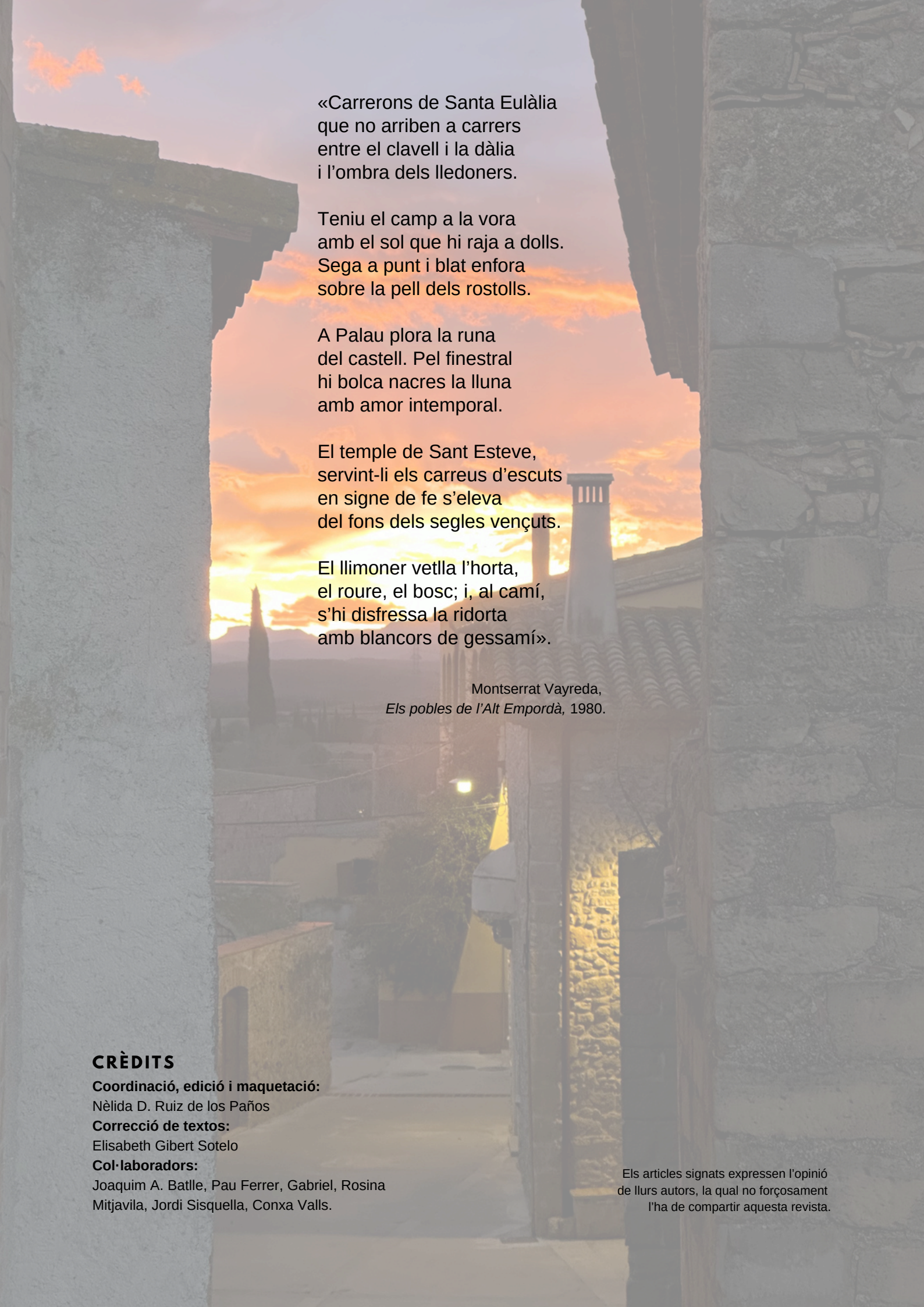

PALAU DE SANTA EULÀLIA

N.2

MAIG 2024

«Carrerons de Santa Eulàlia
que no arriben a carrers
entre el clavell i la dàlia
i l'ombra dels lledoners.

Teniu el camp a la vora
amb el sol que hi raja a dolls.
Sega a punt i blat enfora
sobre la pell dels rostolls.

A Palau plora la runa
del castell. Pel finestral
hi bolca nacres la lluna
amb amor intemporal.

El temple de Sant Esteve,
servint-li els carreus d'escuts
en signe de fe s'eleva
del fons dels segles vençuts.

El llimoner vetlla l'horta,
el roure, el bosc; i, al camí,
s'hi disfressa la ridorta
amb blancors de gessamí».

Montserrat Vayreda,
Els pobles de l'Alt Empordà, 1980.

CRÈDITS

Coordinació, edició i maquetació:

Nèlida D. Ruiz de los Paños

Correcció de textos:

Elisabeth Gibert Sotelo

Col·laboradors:

Joaquim A. Batlle, Pau Ferrer, Gabriel, Rosina
Mitjavila, Jordi Sisquella, Conxa Valls.

Els articles signats expressen l'opinió
de llurs autors, la qual no forçosament
l'ha de compartir aquesta revista.

NOTÍCIES

Rua Carnavalesca a la plaça de la Constitució.

Festa d'hivern

Els dies 10 i 11 de febrer la Comissió de Cultura i Festes de l'Associació de Veïns va organitzar la Festa d'hivern amb una xocolatada i jocs de taula, un ranxo de carnestoltes i una rua carnalesca.

Gospel Tramunt Cor a l'església de Santa Eulàlia.

Gospel Tramunt Cor

El diumenge 11 de febrer la companyia de gospel Tramunt Cor va cantar a l'església de Santa Eulàlia.

Plaques Solars

Al febrer l'Ajuntament va presentar la modificació 6 del POUM que permet instal·lar plaques solars a tota la zona urbana.

Multa de l'ACA

Al febrer, després que l'Ajuntament reduís la pressió de la xarxa en 0,5 kg, es va rebre una sanció per doblar el consum de l'aigua el mes de setembre de 2023. Recordem que la xarxa d'aigua es troba en molt mal estat des de fa anys, fet pel qual el govern municipal va decidir destinar la subvenció de millora de la plaça de les Moreres a la millora de la xarxa de distribució d'aigua per minimitzar fuites.

Xerrada sobre Comunitat Energètica

També al febrer, l'Ajuntament, amb els tècnics de l'Agència d'Energia del Consell Comarcal i l'empresa Emelcat (responsable de fer un estudi de viabilitat al poble sobre energies renovables), van explicar en què es basa una comunitat local energètica, qui pot participar-hi i quins beneficis té.

Xerrada sobre Agricultura Regenerativa

El 24 de febrer l'Associació de Veïns va organitzar una xerrada sobre agricultura regenerativa que va tenir com a ponent l'enginyera agrònoma Anna Lluís Gavalrà.

Situació econòmica del municipi

Al març l'Ajuntament va anunciar que el poble té un deute de 124.000,89 euros. Aquest dèficit ha suposat, segons el consistori, anunciar ajustos en la despesa corrent, com el tancament de l'escola i l'escola bressol el curs 26/27, que generen una despesa ordinària d'uns 37.000 euros a l'any. El *Diari de Girona*, l'*Empordà*, l'*Hora Nova* i el *Telenotícies Comarques* de TV3 s'en van fer ressó.

NOTÍCIES

L'oposició del consistori va comentar, a través del setmanari de l'Empordà, que l'Ajuntament no vol tancar l'escola per un motiu econòmic, sinó per manca de voluntat política.

Franjes perimetrals per evitar incendis

Des del mes de març es pot consultar a la web de l'Ajuntament el projecte de protecció de franges perimetrals, i les instruccions de com realitzar-les.

Tallers coeducatius

El ZER Empordà i l'Associació Canvia el Conte van organitzar del 22 al 26 d'abril tallers de llegendes populars.

Pere Rodríguez Rodríguez

per Conxa Valls

Ja fa molts anys, no recordo quan, el Pere va assistir a un curs d'apicultura a Badalona. De seguida va quedar fascinat per la vida de les abelles. Treballaven en una societat perfectament organitzada i la tasca de cadascuna repercutia en tota la colònia. Una societat que funciona de forma individual i col·lectiva a la vegada. Per al Pere, aquesta forma de funcionar seria ideal en la societat real: la cooperació i la solidaritat (valors que ell practicava en la seva vida diària).

No tenia inconvenient, millor dit, gaudia agafant una bresca d'un rusc i mostrant les cel·les de cria, les de la reina, les dels abellots, les del pol·len... tot el que la gent li preguntava. En acabar les explicacions, acostumava a regalar un pot de mel a la persona que l'escoltava. Aquest tarannà del Pere en el món de les abelles potser va influir en el fet que els veïns el bategessin com el «Pere de la Mel». Ara que ens ha deixat, trobo a faltar al company, a l'amic, al veí, al mestre. Aquestes paraules van en el seu honor.

Sant Jordi 2024

El 23 d'abril es va estrenar al Local Social un punt d'intercanvi de llibres: «agafa el llibre que vulguis i porta el llibre que vulguis».

Desnonament al poble

El 26 d'abril es va portar a terme el desnonament de la casa ocupada de can Calçada. Des de feia cinc anys hi vivia una família que portava els nens a l'escola. Segons la coordinadora dels serveis socials del Consell Comarcal, la família ha rebut assistència i disposa dels serveis necessaris.

Obituari

En Pere Rodríguez Rodríguez ens va deixar el 2 de març del 2024.

En honor seu el 6 d'abril es va fer una trobada al Local Social del poble.

La Rosita de can Pastor també ens va deixar el 23 de març de 2024. Fou enterrada en el cementiri del municipi.

HISTÒRIA LOCAL

EL PAS DELS NENS DE LA GUERRA PER CAN BATLLE

Els nens van passar dos cops per can Batlle durant la Guerra Civil. Primer van ser els nens del mateix poble quan s'hi va traslladar l'escola després de la confiscació de can Batlle just en començar la guerra. Aquesta estada va durar poc perquè a mig hivern l'escola va ser retornada a Santa Eulàlia per l'arribada dels pilots russos, als qui s'assignà la casa com a residència.

Els pilots russos van començar a minvar el 1937 amb l'arribada de la primera promoció de pilots de guerra espanyols formats a Rússia. Això coincidia amb l'inici de l'establiment per part d'Ajut Infantil de Rereguarda de la xarxa de Colònies Infantils per tal de socórrer els infants afectats per la guerra -nens orfes o desplaçats de les ciutats bombardejades i famolenques.

A mitjan 1938 can Batlle esdevingué la Colònia Infantil Aida de la Fuente de Puig

Florit de Fluvià (nom que s'havia posat al poble), que durà fins al final de la Guerra Civil i hostatjà uns 80 nanos provinents en gran part del País Basc i d'Astúries. És ben descriptiu del fer d'aquesta colònia el següent fragment d'una carta d'un nen barceloní a un seu amic:

«Aquí, aquesta colònia és una de les millors de Ajut Infantil i ens donen molt bé de menjar, ens donen cigrons, mongetes, arròs, carn, formatge, bacallà, llet i bastant de pa; també ens donen moltes més coses, que no t'ho vull posar perquè et faria agafar gana. Aquí ens llevem a les vuit del matí, ens toca escombrar i pujar llenya i, en acabar, esmorzem, i els grans anem a fer llenya fins a les onze del matí i llavors ens donen un plat de sopa i un tros de pa. En acabar anem a l'escola fins a la una del migdia, que és l'hora de dinar».

Teresa Pàmies, *Los niños de la guerra* (1977)

Va passar per aquesta Colònia una expedició d'una cinquantena de nens en dos camions, un d'ells amb remolc, de l'Ajuda Suïssa que va sortir de Barcelona el 26 de gener de 1939, el mateix dia que la ciutat va ser ocupada. Dirigia l'expedició Routh von Wild, que en va fer un ampli reportatge fotogràfic del qual la historiadora Maria Ojuel me'n va facilitar diverses fotografies [fotos 1 i 2]. El 29 de gener van sortir amb destí a França. La meua mare es va sentir prop d'aquelles criatures que en temps tan difícils van trobar acolliment a can Batlle, i va voler conservar el seu record mantenint les poques etiquetes [foto 3] amb els seus noms que van quedar en un armari, on guardaven les minses pertinences.

Joaquim A. Batlle

HISTÒRIA LOCAL

EL CEMENTIRI DE PALAU DE SANTA EULÀLIA

El 6 de maig de 1922, sota la presidència de l'alcalde D. Martí Mitjavila Geli, es va beneir el nou cementiri de Palau de Santa Eulàlia amb l'assistència de les autoritats civils, eclesiàstiques i el poble en general, en substitució de l'antic fossar de la plaça de l'Església, que ja no donava per més. Avui, 102 anys després, s'està refent la part de llevant del dit cementiri, que fou la primera que es va edificar un cop inaugurat i que, a finals del s. XX, es va concloure remodelant la part de ponent sota l'alcaldia de Lluís Camps.

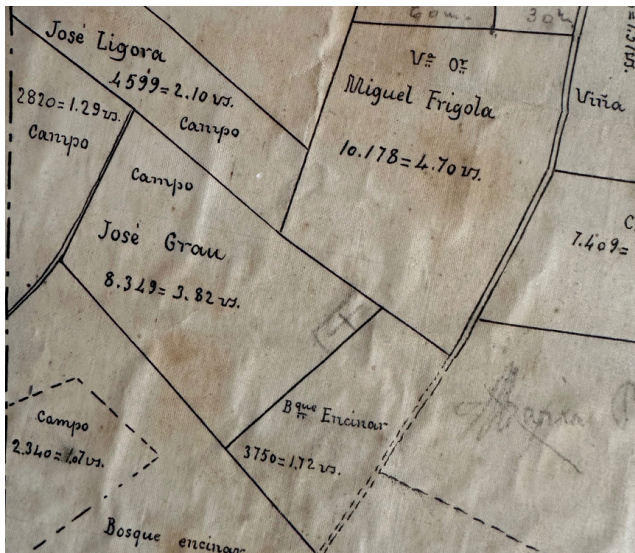
Tot va començar l'abril de 1920, sota la presidència de l'alcalde Salvador Clotas Geli, en què es va decidir traslladar l'antic fossar fora del recinte urbà per raons higièniques pels vius i de decòrum pels morts, donades les condicions de saturació d'aquell recinte, que feien inviable continuar enterrant-hi cadàvers. El primer que calia era cercar l'emplaçament del nou cementiri, que havia d'assolir les condicions enumerades en la Reial Ordre del govern Sagasta del 16 de febrer de 1888: la distància al poble (500 metres des de l'últim habitatge), orientació contrària als vents de la zona (tramuntana) i tenir cura de la proximitat de rius. La decisió es va prendre en el ple del 25 d'abril escollint part d'una finca situada a l'oest del poble anomenada Camp Trich, que era propietat de Pere Grau Puig, veí de Santa Eulàlia que va acceptar vendre un quart de vessana (547 metres quadrats) pel preu de dues-centes pessetes. A aquesta finca, que limitava al nord amb els camps de Josep Ligora i Joan Frigola i a l'est amb l'alzinar de Pau Barris, li calia un accés per a poder complir les seves funcions. Don Joan Frigola es va comprometre a cedir un tros de 2 metres d'ample de la seva finca fins a arribar al cementiri a canvi que ell o els seus hereus poguessin construir un nínxol lliure d'impostos.

A partir d'aquí, es va formar una comissió integrada pels regidors Martí Mitjavila Geli i Juan Ferrer Duran, que al llarg del 1921 es varen ocupar de vestir l'expedient juntament amb l'arquitecte, la Junta Local de Sanitat –integrada per D. Josep Vila Batlle, metge titular del municipi, i D. Narcís Vidal, de Sant Pere Pescador–, i el rector D. Josep Noguer.

Prèvia exposició pública durant quinze dies, el 12 de juny d'aquell any l'ajuntament va aprovar l'expedient i el va traslladar al Governador Civil remarcant els apartats d'obligat compliment segons la Reial Ordre de 1888, que consistien en el següent:

- a) Que la capacitat del nou cementiri, calculant 2 metres quadrats per sepultura i un nombre de 5 defuncions per any, garantia que durant un període de vint anys no s'hauria de remoure cap mena de restes.
- b) Que donats els escassos recursos i la reduïda població del municipi, s'acollien a la regla 4a de la Reial Ordre, que atenuava les exigències. Tot i les excepcions, el cementiri s'havia de dotar, almenys sobre plànol, d'una capella, dipòsit de cadàvers i un espai destinat a l'enterrament d'individus de confessions no catòliques.
- c) Especificar que els recursos de què disposava l'ajuntament per fer front a les despeses del cementiri eren 200 pessetes, a part del donatiu del capellà de 70 pessetes (35 de la institució i 35 del seu peculi particular), de la cooperació dels veïns (donacions) i de la recaptació per la venda i lloguer dels nínxols.

En els mesos posteriors a la inauguració, l'ajuntament va procedir a desenvolupar la infraestructura construint els primers nínxols i fixant els preus dels diferents serveis, unes pràctiques potser sorprenents i diferents de les que estem avesats.

Reproducció del croquis de la parcel·la del cementiri i entorn fet pel perit agrícola D. Joan Jordi (1895).
Font: Plafó «Comuns» i «Les Comes». Aj. PdSE

1. Establir en 80 pessetes l'import d'un nínxol (una columna de tres boques) i en 35 pessetes el preu d'una boca dels fets per l'ajuntament.
2. Fixar en 10 pessetes els arbitris que cobrava l'ajuntament a aquells que construïen el seu propi nínxol, remarcant que el permís que se'ls atorgava caducava al cap de trenta dies.
3. Disposar que la construcció d'un nínxol particular havia de respectar l'estructura dels existents.
4. Estipular que tota sepultura feta en el sòl quedava lliure de drets i arbitris.

En realitat, i com es dedueix per les mesures i acords que aniran prenent els diferents consistoris respecte al cementiri, en el moment de la benedicció, poca cosa més que el recinte i solar hi devia haver. Així, el desembre de 1923 el consistori ratifica a Segimon Roura Fulladosa, veí de Santa Eulàlia, com el paleta responsable de les obres del cementiri i s'aprova una despesa de 200 pessetes per la feina feta fins llavors. Aquesta embranzida en les obres es va traduir en el lliurament, el març de 1924, dels primers 11 nínxols construïts per l'ajuntament, que es varen adjudicar a altres tantes famílies del poble pel preu estipulat de 80 pessetes cadascun. Va ser també en aquest període en què es va fer construir una *camilla* pel transport dels cadàvers al cementiri, però no serà fins al maig de 1949 que el municipi

es proveirà d'un cotxe de difunts de segona mà, comprat per 1.000 pessetes per l'alcalde Manel Mitjavila Nuell al municipi d'Espolla. Al mateix temps es nomena Joaquin Lloveras Mitxeres encarregat de la conducció del cotxe fúnebre, a canvi de 50 pessetes per servei. No tot foren flors i violes en la política seguida. El mateix 1924 (dictadura de Primo de Rivera), el consistori presidit per Pere Lloveras es va veure obligat a suprimir l'arbitri de 10 pessetes en què es gravava la construcció particular dels nínxols, a causa «de las quejas que a diario se están propagando [...]» entre el poble per aquest motiu. Durant la II República, sota l'alcaldia de Joan Casas, els regidors Martí Mitjavila i Pere Lloveras van portar a terme una política tendent a garantir el funcionament de l'anomenat llavors «cementiri civil», establint que permanentment hi hagués dos nínxols a disposició dels veïns que, en la mesura que s'anessin ocupant, se'n construïssin dos més, i així successivament. També es va decidir retornar l'arbitri de les 10 pessetes a les famílies que l'havien fet efectiu amb anterioritat al 1924. En total foren 90 pessetes, perquè 9 eren les famílies que l'havien pagat. Aquest fet, tant en el cas dels que varen pagar com en el cas dels que varen protestar, té la seva importància perquè ens assenyala una pràctica i costum, arrelada en aquest poble, de construir-se la pròpia sepultura. Economia, necessitat o costum ancestral?

Aquesta pràctica, encara que fos sota control, va acabar portant cert desordre en la numeració dels nínxols que el reformisme republicà va resoldre fent una renovació total dels títols de propietat i fixant una numeració correlativa que arribà fins als nostres dies, en què han estat enderrocats amb la remodelació que porta a terme el consistori actual, presidit per Xavier Baldrich, i que just acabarà al cap de 102 anys de ser inaugurat i de 100 anys de la construcció dels primers nínxols.

Pau Ferrer

L'ENTREVISTA

ROSITA PAGÈS: LA DONA DE MÉS EDAT DEL MUNICIPI

La Rosita viu a Santa Eulàlia, a can Sistet, des de fa cinquanta-vuit anys. Va néixer a Orfes (Vilademuls) l'any 1932, però en casar-se va anar a viure a Arenys d'Empordà el 1956. Passats deu anys, s'instal·laria al poble definitivament.

— **Com portes els 92 anys que t'acompanyen?**

Bé, em trobo bé. No treballo com treballava abans, però vaig fent el dia el dia. Tinc un caràcter que m'adapto una mica a tot. Faig el dinar cada dia i una dona ve un cop per setmana i m'ajuda amb les feines de la casa.

— **En néixer l'any 1932 vas viure la Guerra Civil. Tens records de la guerra?**

Me'n recordo de la guerra perquè van venir a buscar el meu pare, però va tornar abans que s'acabés. Va anar a la batalla de l'Ebre fins que va desertar perquè, com deia ell, «hi anàvem 300 i en tornàvem 50. Mort per mort, me'n vaig a casa». Es va amagar en una casa d'una tia meua que vivia als afores. Recordo que, al meu germà i a mi, ens feien anar a jugar allà a l'era de la tia perquè el nostre pare ens pogués veure. Nosaltres no sabíem que era allà amagat. No el van descobrir mai. També recordo que, ja prenent el camí de la retirada, van passar alguns camions amb gasolina que van parar a l'era de la casa. No vam passar gana perquè la casa era gran i teníem bestiar i hort. Va ser després de la guerra que vam passar fam.

— **I que fèieu a Orfes? De què vivíeu?**

Doncs era una casa de pagès gran; teníem bestiar, vaques. Recordo que m'ocupava de les vaques al matí i quan acabava anava a cosir a Bàscara, a ca la modista, amb bicicleta. Allà em trobava amb la Montserrat de ca l'Hospital, d'aquí Santa Eulàlia, que

també venia a cosir. Anàvem a la modista per fer-nos els nostres vestits. I cap a les quatre o les cinc de la tarda, corre cap a Orfes per anar altre cop a les vaques. Les vaques són molt senyores. Si no portaves un ordre amb l'horari, quan anaves a munyir-les ja no donaven res.

— **I per què vas anar a Arenys?**

El meu home era del castell d'Arenys, així que en casar-me em vaig instal·lar allà. Els meus fills, la M. Àngels i en Lluís, van néixer a Arenys.

La Rosita amb el seu marit, Pere Camps, i la seva filla, M. Àngels. Maig 1961.

Érem els masovers del castell, però la casa era molt gran i passàvem molt de fred. Arreglàvem el mínim, ja que no era de propietat, i teníem molts mossos que ens ajudaven, i un pastor. Però al final ens vàrem cansar. Teníem molta gent llogada i no sempre trobàvem la que necessitàvem. El meu sogre era propietari de la casa on ara estem, així que finalment vam decidir venir a aquesta casa que abans de nosaltres es deia can Ferrer. El nom de can Sistet el vam dur nosaltres d'Arenys.

— Com era el poble en aquells anys?

Doncs ens coneixíem tots els veïns, d'aquí i de Palau. Hi havia gent a totes les cases menys els de ca l'Hospital, que se'n van anar a França als anys 60. Nosaltres teníem vaques i camps que es treballaven per l'autoconsum del bestiar. La llet la veníem. S'havia de munyir cada dia, fos diumenge o Nadal, sempre; i a les 7 h del matí un camió de la RAM venia a buscar-la. I també era l'encarregada de posar injeccions a la gent del poble quan ho necessitaven, ja que la meva mare me n'havia ensenyat i aquí al poble només hi havia dos o tres cotxes. Llavors era difícil moure's. Ara mateix estaria a la presó per posar injeccions sense ser infermera...

— I telèfon i televisió, n'hi havia?

Només n'hi havia un, a can Jepet. Allà hi havia la centraleta. Inclús veníem d'Arenys a telefonar. En Manel de can Jepet feia de secretari quan algú trucava. A vegades érem al camp o munyint, i llavors ell li deia al que havia trucat que ara mateix no ens hi podíem posar, que estàvem ocupats... I de televisió, només una, a can Capellà, a la rectoria. A vegades anàvem allà a veure alguna cosa en especial.

— T'agrada el poble com és ara?

Sí. Soc de bon conformar. M'adapto una mica a tot. Els canvis del poble ja em semblen bé. Quan hi ha alguna festa m'agrada anar-hi. Si no surts quan es fa alguna cosa, no veus la gent del poble. Estic bé. Tot m'agrada i no soc gaire xafardera.

— I el ioga al poble, vas ser tu que el vas fundar, no?

Doncs sí. Va ser un moment que les cames em feien mal i vaig anar a un doctor a Banyoles que em va dir que havia de fer exercici, ioga o alguna cosa per activar-me. Llavors li vaig preguntar a la Nuri si faria ioga per a mi i s'hi va apuntar més gent. Devia ser cap a l'any 2001 o 2002. I fins fa poc que hi he anat! Estic bé, però quan em van operar de l'esquena vaig haver de deixar-ho...

Can Sistet en primer pla a mitjans dels anys 80.

CARTES D'OPINIÓ

UN ESTAT D'ÀNIM

La novel·lista canadenc Lúise Penny inclou un poblet que s'anomena *Three Pines* en tots els seus relats d'intriga i d'investigació policial. Un llogaret que no surt ni als mapes, prop de la frontera amb els EUA. En aquesta vila petita hi ha, com el seu nom indica, tres pins que la coronen vigilants. També hi ha un *bistrot* –lloc de trobada dels vilatans–, persones jubilades o que busquen tranquil·litat, i d'altres que hi han trobat el lloc on aconseguir les seves activitats, com una ex psicòloga negra, una artista, un agent de la *securité* amb la seva dona, una ex arxivera, els mateixos patrons del *bistrot*, una parella de nois que a més un d'ells porta un petit hostal, una rondinaire que va sempre amb un ànec... El cert és que formen un conglomerat ben curiós i que tenen unes converses molt interessants a la vora del caliu de la llar mentre prenen alguna beguda o intercanvien experiències.

És una novel·la, però té bastantes històries reals, de fets que passen a la nostra societat, enveges, drogues, divorcis, investigacions, malentesos... De totes maneres, aquests veïns s'ajuden i comparteixen en grup el millor i el pitjor que li va succeint al poble i la seva gent.

L'escriptora explica al final i fil per randa el que és real de tot el que passa, i per postres ens descobreix que aquest poble de *Three Pines* no existeix i el descriu d'aquesta manera:

«*Three Pines* és un ESTAT d'ÀNIM.

Quan escollim la tolerància en comptes de l'odi, la generositat en comptes de la crueltat, la bondat en comptes de l'assetjament, quan decidim mostrar-nos optimistes és llavors quan vivim a *Three Pines*.»

Enyorem aquest poble?

Jo Sí.

Jordi Sisquella

ABOCADORS IL·LEGALS

En tres mesos, s'han recollit cinc abocadors il·legals. N'hi ha més.

MEDI AMBIENT

DELS ROURES DEL PONT DE L'HUMÀ

Sota el Pont de l'Humà, del fons brolla una deu que fa un toll quiet, coronat per un cercle de roures, immòbils, impassibles, de sempre estant.

Al bassiol ombriu perviu el tritó palmat, rar, ocultat a redós del bosqueró de roures i aulines, ara orfe del malastruc alzar veí, a hores d'ara estassat. Cap possibilitat té de romandre aquest paratge xic, si cauen els roures que l'emparen.

Tècnics omniscients al servei de l'estructura administrativa, i responsables locals de la *res pública* han determinat, coberts pels inexorables informes garantidors de la correcta decisió, tallar els roures que s'interposen en la traçada lineal de la via verda, sembla que imprescindible vincle entre poble i veïnat. Un sacrifici negligible, menor, que justifica el bé superior d'implantar en el paisatge rural una nova extensió de l'urbanisme expansiu, en aquest cas de caràcter lúdic, atesa la necessitat d'aproximar la ciutadania al terapèutic contacte amb el món natural, tan llunyà i inaccessible.

Un bé superior fou, tanmateix, l'inel·luctable argument amb què amb decidida celeritat hom va abatre els grans lledoners de Palau de Santa Eulàlia, cantats per la poetessa i desapareguts per sempre més.

Un territori –i, per extensió, un país– és quelcom més que no pas procurar la satisfacció de les necessitats econòmiques i contingents de les seves gents.

Un país, entès aquest com la secular i singular relació entre home i medi, és, a més de l'economia de l'hàbitat, una configuració poètica, una textura sustentadora, un sediment de memòria que amara el *topos*. El mecanicisme contingent du a la desertització de l'edifici simbòlic, imprescindible per a procurar la capacitat d'interpretar el món.

Els gestors locals han pres interessadament de l'estudi contractat a l'empresa Sant Iscle aquells conceptes més convenients per a justificar la solució més fàcil: «plaga, seguretat vers persones i béns, risc...», quan en cap cas l'informe determina la necessitat de suprimir els roures, tot indicant que les obres es facin amb la cura suficient per a minimitzar l'afectació dels arbres.

Tampoc cap propòsit pal·liatiu. Ni ha passat per l'imaginari dels gestors del bé comú proposar plantar deu arbres per arbre tallat. Els rodals de roures aviat relictos pel canvi climàtic deixaran de pertànyer als trets que configuren aquest paisatge i les seves memòries.

Són realment necessàries les vies verdes? On sí i on no? Ho són en poblacions amb desenes de kilòmetres de pistes forestals (les autèntiques vies verdes)? Ho són en poblacions on l'hàbitat és a tocar del paisatge agroforestal en mosaic? Si convinguéssim que en aquests casos no són tan necessàries, fora exigible qüestionar-se com s'administren els recursos i en base a quines prioritats es fonamenten.

Ara que des de la Comunitat Europea s'endega el gran projecte de «restitució natural», aquí s'esmercen recursos (excedents...?) en la trama de vies verdes que es projecten sense contemplar els valors intrínsecs del paisatge. Què val la seva dimensió cultural, estètica, ecològica, simbòlica, de memòria històrica, de transmissió generacional, que pot malmetre's? Quins són els tècnics que avaluen aquestes afectacions? Són humanistes, pensadors, poetes...?

Finalment, el pensament científic és més científic quan incorpora realitats més enllà de la demostració empírica.

Gabriel

Posta de sol des de Santa Eulàlia (27/02/2024)

ME'N RECORDO

Records d'estiu

- Recordo quan amb el meu pare agafàvem la Guzzi [motocicleta] i anàvem a canviar els tubs de reg al riu, i aprofitàvem per menjar xíndries abans de dinar.
- També quan l'avi Manel treia la canya per la finestra i tota la mainada saltàvem per pescar els caramels enganxats a la canya tot jugant.
- Me'n recordo molt bé de quan la mare ens deia: «Tot l'estiu al carrer, NO!». I ens feia anar a aprendre a cosir a casa de la Pili de Montmeló (can Sayol), o, si no, ens manava netejar les cantines de la llet abans d'anar a la gorga Llombarda. Era el millor moment del dia. Ens trobàvem tots els joves per baixar al riu caminant i pujàvem amb el primer tractor que passés, normalment amb en Lluís o en Titet.

SERVEIS

Ajuntament PdSE:

972 568 078

Horari d'atenció al públic:

dimarts i divendres de 9h a 14h

Arquitecte municipal:

dimarts de 13h a 14h

Minideixalleria:

1er i 3er dissabte de cada mes de 12h a 14h

Consultori mèdic: dijous

de 9:15h a 11:15h

Urgències mèdiques:

CAP Bàscara 972 560 628

Hospital Figueres:

972 501 400

Salut Respon: 061

Aigües Prodaisa:

972 202 078

Bombers: 112

Mossos d'Esquadra: 112

– Recordo quan venien els xaves –com els hi deia el meu pare– i anàvem tots a pescar a l'encesa per atraure les anguiles. Recordo que gaudien molt.

– També quan es presentaven els meus oncles al poble, «els Francesos», i jugant a la botifarra en Tomàs es posava a cridar, com sempre. Ja el coneixíem tots! I recordo en Georges fent enrabiari a l'avi Manel agafant el sífó del bar tot jugant.

– Recordo quan totes les famílies anàvem d'excursió amb els supercotxes cap a la Salut de Terrades a passar tot el dia.

– Recordo... moltes més coses...

Rosina Mitjavila

TOPÒNIMS, BOTÀNICA, FOTOS, VOCABULARI, RECEPTES...

Continuem animant a col·laborar tots aquells que vulguin escriure, que vulguin fer un *Me'n recordo*, que sàpiguen noms de la terra, que puguin fer un escrit sobre la flora i/o fauna del lloc, que desitgin explicar curiositats del poble, etc.

L'adreça de contacte és nelgaela@gmail.com i el telèfon, el 609 590 414 (Nèlida). Gràcies!